

Tu nepatikėsi

Miela Liuse,

Prašau, prieš ką nors darydama, perskaityk šį laišką iki galo! Neužsimauk apyrankės! Neištark jokio noro garsiai! Aišku? Gerai. Dabar jau galiu pradėti.

Labas.

Aš – Adė Asantė. Mudvi nepažįstamos, bet privalai sužinoti, kas man nutiko.

Šioje dėžutėje gulinti apyrankė yra stebuklinga. Taip, turiu galvoje visus tuos abrakadabra ir panašius dalykus. Na, kaip pasakose – tik be žvaigždžių dulkių, nusėdančių ant rūbų ir plaukų.

Ir, ne, ne, aš nesu tavo fėja krikštamotė. Aš – vienos Kolambuso Ohajuje mokyklos penktokė. Dievinu muziką,

žodžių žaidimus ir savo šunį Fufu. Ir dar – visuomet stengiuosi būti supratinga.

Suprantu, kad tave, švelniai tariant, suglumino šie žodžiai apie magišką apyrankę, ir greičiausiai dabar skaitai nebe taip atidžiai. Gali būti, kad žodžiai dabar tau liejasi prieš akis. Gali drąsiai padaryti pertrauką ir atidžiau apžiūrėti apyrankę.

Aš palauksiu. La la la.

Jau? Jėga.

Turiu tave perspėti – dėmesio, dėmesio, blyksi pavojaus signalas! – prašau, labai gerai pagalvok, ką sakysi nešiodama šią apyrankę. Man ši pamoka malonumo nesuteikė.

O dabar ketinu papasakoti tau visą savo istoriją nuo tos dienos, kai gavau apyrankę.

Buvo pirmadienis, popietė po pamokų, kurią leidau savo kambaryje kartu su geriausiomis draugėmis Sloane Ženg ir Lėja Gibson. (Sakydama *savo kambaryje* turiu mintyje kambarį, kurį dalinuosi su sese Kamile, šviežiai iškepta penkiamete). Sėdėjau ant savo lovos, Sloanė buvo įsitaisiusi ant mano sėdmaišio, o Lėja tįsojo ant turkio spalvos kilimo glausdamasi prie šalia saldziai snaudžiančios auksinio retriverio mišrūnės Fufu. Manoji kambario pusė – tvarkinga ir švari, o sesutės atrodo lyg po milžiniškos žaislų, *Lego* kaladėlių ir žėručių prikimštos bombos sprogo. Pačios

Kamilės kambaryje nebuvo, ji tuo metu neabejotinai vertė namus aukštyr kojomis kažkur kitur.

Su Sloane ir Lėja rinkomės dainą, kurią visos atliksime artėjančiame mokyklos talentų šou. Nepaprastai laukėme šiųmečio pasirodymo.

– Dainuokim „Vien tik meilė“, – svajingai atsiduso Sloanė. Tai – jos mėgstamiausia daina.

– Ne, – paprieštaravo Lėja, dar pliaukštelėdama delnu per kilimą, kad būtų įtikinamiau. Fufu pakėlė galvą, ir ji paglostė šunį, kad šis toliau sau parptų.

– Kodėl ne? – piktai dėbelėjo Sloanė.

– Nekenčiu „Vien tik meilės“, – atrėžė Sloanė.

Aš net žagtelėjau.

– *Nekenti* „Vien tik meilės“? Mirsiu iš juoko.

Bandžiau taip užglaistyti bekylantį draugių kivirčą, bet nė viena nė nešyptelėjo. Mano šypsena išblėso.

– „Sumaištis“ – daug geresnė daina. – Lėja atsisuko į mane. – Sutinki, Ade?

Sloanė taip pat įbedė akis į mane, kilstelėdama antakius.

Sustingau. Abi geriausios mano draugės turi tvirtą nuomonę visais klausimais, o kadangi aš esu linkusi prisitaikyti, nuolat atsiduriu tarp jūdviejų pykčio strėlių.

Be to, turėjau kitą sumanymą.

Pati parašiau dainą. Pavadinau ją „Kartu“ ir slapčia vyliausi, kad draugės sutiks ją dainuoti konkurse penktadienį.

Jo laimėtojai bus suteikta galimybė visą mėnesį nemokamai lankyti Franklino menų mokyklos užsiėmimus. Šioje mokykloje veikė vieni geriausių visame Kolambuse muzikos, šokių, dailės ir teatro būrelių. Ją baigę vaikai patekdavo ir į Brodvėjų, ir net laimėdavo „Grammy“ statulėles!

Svajoju apie Frankliną nuo pat to laiko, kai sužinojau, kad jie turi dainų rašymo užsiėmimus. Tik niekam neprasitariau. O jei mano talentas ne toks jau ryškus? Jei tėvai pasipiktins, kad per mažai laiko skiriu mokslams tikroje mokykloje?

Bet dabar turiu progą laimėti nemokamus dainų kūrimo kursus. Ir išbandyti save.

Mums tereikia atlikti mano kūrybos dainą.

Man tereikia pasakyti draugėms, kad aš parašiau dainą.

Pravėriau burną. Vėl užsičiaupiau.

– Ade? – klausiamai nutęsė Sloanė.

O jei mano pasiūlymas vėl įžiebs pykčius? Mūsų trijulėje buvau taikdarė. Visiškai netroškau sukelti dar daugiau bangų. Kas bus, jei padainuosiu joms savo dainą, o draugėms ji pasirodys nieko verta?

Dirstelėjau į savo klaviatūrą kambario kampe. Ant jos gulintis popieriaus lapas su „Kartu“ natomis įkvėpė man drąsos.

– O gal pasirinkim kai ką originalesnį? – pasiūliau.

– Būtent! – pašoko ne taip supratusi Lėja. – „Sumaištis“ – absoliučiai unikali.

– Ne, turiu omenyje dainą, kurios dar niekas nėra girdėjęs, – tariau. – Mūsų parašytą dainą.

– Niekas nenorės klausytis *mūsų* parašytos dainos, – tarė Sloanė.

Man suspurdėjo širdis.

– Ne mūsų, o...

Atsilapojo durys ir į kambarį įpuolė Kamilė.

– Aš ne verksnė! – Ji šaukdama nulėkė prie savo lovos, griuvo į patalus ir ėmė kūkčioti į pagalgę.

Nuostabu.

Tarpduryje pasirodė vyresnioji sesuo Sofija, rankomis įsisprendusi į klubus.

– Tai nustok žliumbti! – šūktelėjo Kamilei. – Ir klykti ant visų namų! Bandau susikaupti ir atlikti matematikos namų darbus, o tu nuolat mane pertrauki. Kaip *visada*.

– Tik klausiau, ar nori pažaisti! – suspiegė Kamilė.

Jos kūkčiojimas pažadino Fufu. Mano mieloji šunytė atsikėlė ir išbidzeno iš kambario, matyt, ieškodama ramesnės vietelės namuose, kur nevyksta dramos.

– Ade, – Sofija įbedė žvilgsnį į mane, – būčiau dėkinga, jeigu pasirūpintum, kad Kamilė neišeitų iš kambario, kol aš mokysiuosi.

Kamilė užbliovė.

– Bet mes ruošiamės talentų šou, – atsakiau rodydama į Lėją ir Sloanę.

– Na, o aš užsiėmusi *iš tikrųjų svarbiais* dalykais, – atrėžė Sofija.

Pasišiaušiau. Bet man dar nespėjus atsakyti, didžioji sesė apsisuko ant kulno ir dingo. Sofijai dvylika, ji tik dvejais metais vyresnė už mane, bet jai leidžiama turėti *savo* kambarį. Spėju, tėvai įsitikinę, kad didelėms genialioms Sofijos smegenims reikia daugiau erdvės.

– Eina sau, kokia ji netašyta, – tarė Sloanė nė kiek nenustebusi.

Abi su Lėja kuo puikiausiai pažinojo Sofiją.

Atsidusau. Būdama vyriausia, Sofija turėjo beveik neribotą laisvę elgtis kaip nori. Ir ką ji veikdavo tas dvidešimt keturias valandas per parą septynias dienas per savaitę? Sėdėdavo savo kambaryje ir mokydavosi! Aišku, jos pažymiai buvo geriausi iš visos klasės, o po mokyklos greičiausiai įstos į Harvardą arba išras naują interneto versiją ar panašiai. Bet draugų ji neturėjo. Mama su tėte pernai padovanojo jai mobilųjį telefoną, bet aš nuoširdžiai manau, kad ji naudojasi tik jame esančiu skaičiuotuvu.

Jeigu būčiau Sofijos metų, pramogaučiau „Peižėje“, smagiame knygyne su kavine Morso gatvėje. Viena pareičiau iš mokyklos. Būtume su draugėmis tarsi veikėjai iš tų TV laidų, kur rodomi kieti ir atsipūtę paaugliai!

– Tai tikrai nereiškia, kad tau nerūpi mokslai, Ade, – pastebėjo Lėja, ir aš dėkinga linktelėjau draugei.

Praėjusią savaitę net gavau dešimtuką už projektinį darbą apie savo šeimos istoriją. Apklausiau senelius ir parašiau pasakojimą apie tai, kaip mamos protėviai prieš šimtą metų iš Luizianos persikėlė į Ohajų, o tėčio tėvai prieš pusę amžiaus iš Ganos atvyko į Ameriką. Man patiko šis projektas ir labai didžiavausi įvertinimu.

– Ačiū, – padėkojau draugėms. – Nors šiandien visiškai susimoviau per matematikos kontrolinį... – prisiminus net negera pasidarė.

Iš dvidešimties taškų surinkau dešimt. Vėliau teks pasakyti tėvams. Jie neapsidžiaugs. Šiaip matematika man sekasi gerai, bet prieš šį testą skaudėjo galvą, o ir testo *visai* nesi-tikėjau.

– Ne tu viena, – nusipurtė Sloanė.

– Pusė klasės nieko neišsprendė. Įskaitant mudvi su Lėja! Tas *kontras* buvo neįveikiamas.

– Taigi, – pritariau. – Bent jau panelė Frankel pažadėjo, kad penktadienį galėsime perrašyti.

Nuo Kamilės lovos vis dar sklido verksmingi kūkčiojimai tarsi sirena, pranešanti apie tornadą.

Papurčiusi galvą atsistoju ir pamoju draugėms eiti.

– Gal išsirinksime dainą rytoj? – pasiūliau lipant žemyn.

Lėja stabtelėjo prie lauko durų.

– Geriau dabar.

– Aha, – pritarė Sloanė.

Kaip galėjau nekreipti dėmesio į faktą, kad dvi mano užsispyrėlės draugės pagaliau dėl kažko sutarė? Ir nors mano drąsa pasiūlyti dainuoti „Kartu“ išgaravo, bet dar galėjau užbaigti mūsų susitikimą aukšta nata. Tikrąja ta žodžio prasme.

– O gal... „Laukinę kelionę“? – tariau mintyse jau girdėdama melodingą ritmą. – Gerai žinoma, bet dar nenuvalkiota. Galėtume sužaisti kažkaip taip, – paniūniavau priedainio vidurį, bandydama atkartoti galvoje skambančią melodiją. – Tu, Lėja, paimtum žemus, – ir pademonstravau sodresnes natas, kurios susiliejo su bendra tonacija.

Lėja pakartojo:

– *Laukinėėėėė kelionėėėė.*

Fufu jau glaustėsi man prie kojų, vizgindama uodega it dirigento lazdele.

– Puikiai, Lėja. Sloane, tau – aukštos natos, va taip.

Užtraukiau priedainį.

Sloanė pakartojo tarsi aidas:

– *Laukinėėėėė kelionėėėė.*

Pritardama bedžiau į ją pirštu.

– Puikiai! O dabar – visos kartu.

Trimis balsais atliekama daina tiesiog išsiliejo ir užpildė erdvę virš mūsų galvų. Net Kamilė nutilo. Lėja ir Sloanė susižvalgė. Tada abi net suspigo.

– Ade, skamba fantastiškai! – tarė Lėja.

Valio! Gal tai ir ne mano kūrybos daina, bet svarbiausia, kad pasirodysime talentų konkurse. Ir jei gerai, galime laimėti. Nuo tos minties man apsvaigo galva.

– Parepetuosime rytoj, oki? – atsisveikino Sloanė, kartu su Lėja peržengusi slenkstį.

Linktelėjau ir pamojavau draugėms, jausdama palengvėjimą.

Problema išspręsta, pagalvojau. Viskas bus gerai.

O, kaip smarkiai aš klydau.